

μεσα διαθέτει
μυρικό σύστημα, με
τι τοιχώματα που δεν
ται από τη φωτιά.

350 καμίνες (δικλι-
ινες και τετράκλινες)
ούν να δεχθούν 870
Επίσης, δυο «βασιλι-
ίτες».

α τρία εστιατόρια του
είναι συνολικής δυναμι-
ς 550 προσώπων. Στο
ερο από τα τρία μπάρ
άφους μπορεί να εξυμη-
ούν ταυτόχρον 500 άτο-
αυτή την αίθουσα εκτε-
άθε βράδυ πλούσιο καλ-
κό πρόγραμμα.

πάρχουν επίσης στο σκά-
εγάλη αίθουσα για συν-
ψεις, αίθουσα για παιδιά
δαγωγό, σάουνα, καζίνο,
ια τηλεόρασης, καταστη-
δασμολογητών ειδών.

Γον Γενάρη και τον Φε-
του ερχόμενου χρόνου
ρινσέσα Μαρίσσα» θα βρι-
ι στον Πειραιά για νέες
ντικές ανακαινίσεις, που
ποιχίσουν 500 χιλιάδες
ρια.

Η ανώτατη ταχύτητα του
ους είναι 21 κόμβοι και η
ική 16.

Το πλήρωμα ανέρχεται σε
ίτομα και εργάζεται ολό-
ι. Στην πλειοψηφία τους οι
ζόμενοι στο σκάφος είναι
οι.

Το «Πρινσέσα Μαρίσσα»
εί τακτικά δρομολόγια από
τό προς Ρόδο, Πειραιά, Τη-

λευκασία, τριήμερο επι-
ωτικό σεμινάριο με θέμα
δικασίες Λογιστικού
ζου στον Οίκο KPMG».

ο σεμινάριο μίλησε εκ-
υτής από τον Οίκο
Λονδίνου, το παρακο-
ησαν δε οι Συνεταίροι
ο προσωπικό του Οίκου
Peat Marwick, Μετα-
Λοιζίδης, Συρίμης απ'
Α Γραφεία στην Κύπρο.

υδους επιρριτες, την τέλεια κα-
θαριότητα, το εξαιρετο φαγητό,
τις ποικίλες ευκαιρίες αναψυ-
χής και τις ακριβείς ώρες ανα-

στισμός και το κλίμα των επι-
βατών στην αίθουσα αναχωρή-
σεων, που χρειάζεται να επε-

ωπικό
μαρίσσα» περι-
με εξαιρετική προ-
σμμία και ευγένεια τους δημο-
σιογράφους.

A.

Ελληνες Παιονίδου

«Η Κλεψύδρα»

ΑΠΟ ΤΗΝ 8η ΣΕΛΙΔΑ

ποιήματα, τα πιο σημαντικά κατά τη γνώμη μου της όλης συλλογής: «Κλεψύδρα», «Και έπεται η συνέχεια» και «η Πατρίδα μου». Δε θέλησα να ρωτήσω την ποιήτρια για τη σειρά συγγραφής των ποιημάτων αλλά φυσιολογικά θα τα τοποθετούσα στο τέλος της συλλογής αντί στην αρχή. Μεγαλύτερα σε έκταση και σαφώς πυκνότερα από τα υπόλοιπα, χαρακτηρίζονται από μια μορφική και στιχουργική αναζήτηση. Τα τρία αυτά ποιήματα είναι αληθινά και λειτουργικά, με επιτυχημένες εικόνες και συχνά με στίχους πρωτότυπους, όχι εγκεφαλικούς αλλά βιωματικούς, δυνατούς:

«Οι στίχοι μурμηγιαζουν στις / ρόγες / των δακτύλων / Κυλούν στο χαρτί / γίνονται σπέρμα / Το ποίημα είναι πράξη ερωτική / Χαϊδεύοντας τις λέξεις φλέγεσαι / και παίζοντας μαζί τους πυρπολείσαι».

Και παρακάτω:

«Μπήκες ορμητικά κι αυθαίρετα μέσ' στη ζωή μου / με κάτι κρεπ παπουτσιά παλιάς μόδας. / Γύρω μουμπουκιάζε η δεκαετία του εξήντα / καθώς βαδίζαμε στη λεωφόρο με τις καστανιές. / Ακούμπησα στον ώμο σου τους φόβους μου».

Ο έντονος αισθησιασμός των στίχων αυτών εκφράζεται πρώτα με το συσχετισμό μεταξύ ποιήσης και ερωτικής πράξης. Η σχέση αυτή οδηγεί στην εκδήλωση έντονων αισθήσεων που δηλώνονται με ανάλογους όρους: «φλέγεσαι», «πυρπολείσαι», «ορμητικά», «αυθαίρετα». Οι ονοματοποιίες «μυρμηγιαζουσε», «μουμπουκιάζε» μετατρέπουν το αίσθημα σε αίσθημα, οπτικοποιώντας παράλληλα, τα νοήματα. Ο φευγαλέος μεν αλλά επαναλαμβανόμενος χαρακτήρας της ποιητικής κατάστασης, δε δηλώνεται μόνο με στίχους, όπως στο ποίημα «Εγώ έχω την ποίηση», αλλά από την αισθητική των συμβόλων επίσης το «σπέρμα», «χαϊδεύοντας», «παίζοντας» κλπ.

Με εφηβική αφέλεια και τρυφερότητα, με στίχους που δηλώνουν ένα παιχνίδι δήλωσης - αναίρεσης και με εκφράσεις και εικόνες που δηλώνουν ένα στοργικό, παιχνιδιάρικο παιδικό ερωκεντρισμό, διαγράφεται η πατρίδα, στο πιο μακροσκελές ποίημα της συλλογής. Το ύφος είναι ελλειπτικό. Απουσιάζουν τα ρήματα που εκφράζουν μέση κατάσταση, όπως «είναι» και «μοιάζει», επίσης

παραλείπεται το μόριο «σαν». Διότι η πατρίδα ταυτίζεται με τα διάφορα στοιχεία, δεν παρομοιάζεται απλώς. Και η σχέση ταύτισης είναι πολύ πιο οργανική από την αναλογική σχέση. Η ταύτιση άλλωστε, δηλώνεται και με στίχους στην αρχή του ποιήματος:

Εισχωρεί λίγο λίγο / αλμύρα στους πόρους / μαστίχα στο στόμα / θρουμπί στο νερό. / Εισχωρεί στον καθένα μας / απομυζά τους χυμούς μας. / Μια πατρίδα έμβρυο στα σπλάχνα μας / και κάθε πρωί τη γεννούμε».

Τα αντικείμενα της ταύτισης είναι πολλά: «Κουκίδα στο χάρτη», «έμβρυο», «μωρό βυζανιάρη», κι η ταύτιση αυτή δεν είναι μόνο ποσοτική αλλά προχωρεί και εκτείνεται μέσα στο χρόνο, ενώ ταυτόχρονα το ύφος αποβάλλει το παιχνιδιάρικο εγωκεντρικό παιδικό στοιχείο για να γίνει πιο καθολικό, κάπως επικό, πιο τραυματικό. Τη στοργή και την τρυφερότητα του παιδικού παιχνιδιάρικου εγωκεντρισμού, διαδέχεται η αγωνία, η σκληρότητα και η ωμότητα της ιστορίας:

«Οι βελόνες του πεύκου βογγάνε τον Αύγουστο / στο δίχως έλεος μαστίγιο του ήλιου. / Σατράπης αυτός, κι όλα στα πόδια του / η σταφίδα, τα σύκα, / οι πληγές μας».

«Αιώνιο νάμαστε γαμήλιο σύμπλεγμα / εγώ μέσα σαν κι εσύ μέσα μου / πατρίδα μου... / Μα πώ να το αντέξω το αγκάλισμα / του κορμιού σου του ανάπηρου».

Το δεύτερο παράθεμα είναι: πιστεύω, χαρακτηριστικό της αισθητικής της Παιονίδου: Ωμότητα κι ερωτισμός με μια διακριτική προκλητικότητα.

Η διείσδυση μέσα στο παρελθόν, το ατομικό και το συλλογικό, δεν αποτελεί απλή εγκεφαλική διάθεση:

«Σε μας, όποια πέτρα και να σηκώσεις / θα σου κάψουν τα χέρια ανάσες / κόσμων άλλων που χάθηκαν / και πάλι πώς χάθηκαν / αφού σπαρτάρανε στις λέξεις μας μέσα».

Είναι μια αίσθηση ύπαρξης μέσα στο χώρο και το χρόνο, εκείνη η αίσθηση που επιτρέπει σ' αυτή την πατρίδα να χάνεται οπτικά μα να υπάρχει οργανικά:

«Η δική μου η πατρίδα, κουκίδα στο χάρτη. / Κουνούπι αν καθίσει, τη χάνεις / και μένει μονάχα ολογάλανη η θάλασσα. / Μα έλα που δεν τη χάνεις...».